

Duehøgens udbredelse på Vestfyn.

Af Finn Eriksen

I 1986 undersøgte jeg duehøgebestanden i et 1325 km² stort område på Vestfyn. Resultatet blev 21 territoriehævdende par.

I 1992 har jeg undersøgt en del af ovennævnte område på 500 km² og fundet 17 par, hvilket giver en bestandstæthed på 3,4 par pr. 100 km². I samme delområde var der 3 par i 1986, altså en fremgang på 4 par, svarende til en fremgang på knap 31 %. Som det fremgår af undersøgelsen i 1986 udgør det i år undersøgte område artens kerneområde inden for det i 1989 undersøgte område, og man ser altså en fortsat bestandsfremgang i det tæt besatte kerneområde til trods for, at der er en tyndere bestand i de tilstødende områder. Det samme forhold afspejles, hvis vi betragter et kerneområde på 81 km² inden for det undersøgte område på 500 km². Her er der i år fundet 7 par mod 5 par i 1986, hvilket har medført at afstanden til nabopar på helt ned til 1,6 km (konstateret 2 steder i det 81 km² store område).

- Af de 17 fundne par blev ungeproduktionen checket hos de 16.

Det ene par blev ikke checket, fordi skoven i Duehøgens ungetid var lukket for publikum p.g.a. brandfare som følge af tørken. Af de 16 checkede par fik de 12 par unger, altså 75 % succesfulde yngleforsøg.

Det gennemsnitlige antal unger pr. succesfuldt par var så lavt som 1,9. Da ungetallet imidlertid blev konstateret ved iagttagelser fra jorden, skal man ikke tillægge dette for stor vægt, idet der sikkert er "smuttet" nogle unger.

Tendensen fra undersøgelsen i 1986 gående på, at det var parrene i godsskovene, der klarede sig dårligst, bliver ikke bekræftet af den nye undersøgelse. Tværtimod har parrene i godsskovene i år haft bedre ynglesucces end parrene i småskovene, så hvis tendensen fra 1986 var udtryk for en vis forfølgelse af Duehøgen i godsskovene, ser det ud til, at man nu på godserne generelt accepterer, at Duehøgen også skal være der.